

AIXÍ DEU SER...

Fa molt de temps hi havia un camperol que es deia Omar. Era molt simpàtic i vivia al costat d'un ramader que s'anomenava Abad. Gaudien de tot el que tenien, eren molt feliços. Els dos posseïen una casa enorme. El ramat era d'ovelles, vaques, cavalls... i de moltíssims animals més. El camperol tenia tot tipus de plantes. Vivien en un bosc a pocs quilòmetres de Medina Azahara.

Però quan faltaven dos dies per al Ramadà, uns llops van fer una gran malifeta, es van menjar per la nit quasi totes les ovelles. Només en van quedar cinc o sis. El ramader, quan es va assabentar, va demanar ajuda al seu amic Omar. Ell, que era una bona persona, li va ajudar. L'home va dir:

- Farem un parany. Consistirà en fer una ovella falsa. Quan els llops la toquen amb les seues garres saltaran unes cordes que nosaltres lligarem per atrapar els animals. D'acord?

- D'acord . És una bona idea, va dir el ramader.

Ja havia caigut la nit. Van esperar que els llops eixiren. Quan ho feren, la primera cosa que van veure va ser l'ovella falsa. Els depredadors van llançar-se al seu damunt. Els dos amics van veure com els gossos salvatges es lligaven ells mateixos! En realitat estaven movent-se bruscament i sense fer ni un sol nus, no podien eixir d'allà! Però tenien unes garres molt fortes i es van lliurar. És van anar cap al bosc.

- No ha funcionat. Què farem?, va dir desanimat Omar.

- Provarem una altra cosa. Tens alguna altra idea?, va preguntar Abad.

-Sí. Tinc una que no pot fallar. Et necessitaré com a ham. Va dir el llaurador molt content.

-JOO?, va exclamar el pobre pastor.

-Sí. Aquest es el pla. Tu et disfresses d'ovella i et mescles amb les altres. Mentres, jo m'amagaré. Quan els llops vagen a per tu, jo els capturaré amb una nova corda molt dura a prova de garres. Ho has entès ?

- No sé, em pareix arriscat. Però si així mantinc el meu ramat d'ovelles, d'acord, va dir Abad.

Van estar tot el dia fent proves. Fins que ho tingueren tot enllestit.

Ja havia arribat la nit. El pobre Abad estava mort de por. La tensió pujava i pujava. Quan van eixir els llops i van veure l'home disfressat, Omar va traure una xarxa amb unes cordes molt fortes i els va capturar a tots.

Al cap de tres dies, els llops, morts de fam, van ser alliberats. Abad i Omar van decidir que era una pena matar-los i que era millor entrenar-los per a ser gossos de pastura i de vigilància del ramat.

Quan va eixir el sol, els dos amics van marxar cap a Medina Azahara. Un cop arribaren a la ciutat s'endinsaren en els carrers decorats amb flors de molts colors. Les cases estaven pintades de blanc. Totes semblaven iguals, però trobaren la que buscaven, la de l'home que entrenava els gossos del califat. Li van demanar ajuda i l'home va acceptar encantat.

Al cap d'unes setmanes els depredadors es van convertir en gossos molt juganers. Ja no tenien la terrible mirada d'abans. Per contra, mostraven dolçor, agraïment i alegria. Abad i Omar somrigueren, havien aconseguit el seu objectiu: fer bo allò que sembla roí.

- Així déu ser, van meditar.

Com que els gossos eren quatre, dos van ser per a Omar i els altres dos per al camperol.

Abad i el ramader es van fer més amics que mai i sempre contaren l'ú amb l'altre. I conte contat, conte acabat.

